

(711 г.). Родрихо се загубилъ. Араби ти слѣдъ това за нѣколко години покорили Пиринейскій полуостровъ. Най-юнаци ти отъ Готи ти отишли на сѣверъ въ Астурийски ти планини, и само тамъ увардили независимостъ та си. Араби ти прѣминали и отвѣдъ Пиринейски ти планини въ Аквитанія; нѣ тамъ ги поразилъ Карлъ Мартелъ.

Абасидовци. Въ половина та на VIII вѣкъ (750 г.) Омайядовци били свалени отъ Абулъ-Абаса, отъ когото се начина Абасидскій родъ. Тии прѣнесли столица та на Халифатъ тъ на брѣгъ тъ на Тигръ въ Багдадъ. Кога царовалъ тоя коренъ Халифатъ тъ достигналъ до най-високий стъпень на процвѣтѣвание то си. Мохамеданскій фанатизмъ малко по малко ослабналъ, и завоевания та се прѣкъснали. Въ земи ти, които тии покорили, се заловили на мирни работи; на орачество, занаятъ и търговия. Халифи ти закриляли науки ти и искусства та; тии събирали у дворъ тъ си учени ти и поети ти; правили училишта; карали да се прѣвождатъ гръцки ти книги на арабскій езикъ; украсявали градъ тъ съ джамии, съ сараи, съ градини, съ бани, съ чешми; градили мостове, каравансераи (стоваришта за стока), правили пътишта и прокопавали вади (канали).

Най-прочутъ халифъ отъ Абасидскій коренъ билъ *Харунъ алъ Рашидъ* (786—809). Арабски ти лѣтописци пишатъ за него, че билъ царъ разуменъ и правъ; казывать, че често се прѣобличалъ съ прости дрѣхи, та ходилъ изъ народъ тъ, и разгледвалъ какво правятъ съдници ти и заповѣдници ти. Казывать, че ужъ Багдадъ на Харунъ алъ Рашидово врѣме ималъ до 10,000 джамии и до 100,000 градини.

Отпослѣ багдатски ти халифи се истъгчили, та испаднали въ ништо и никакво. Върховна та власть, като французски ти майордоми, усвоилъ Емиръ алъ Омра; така се